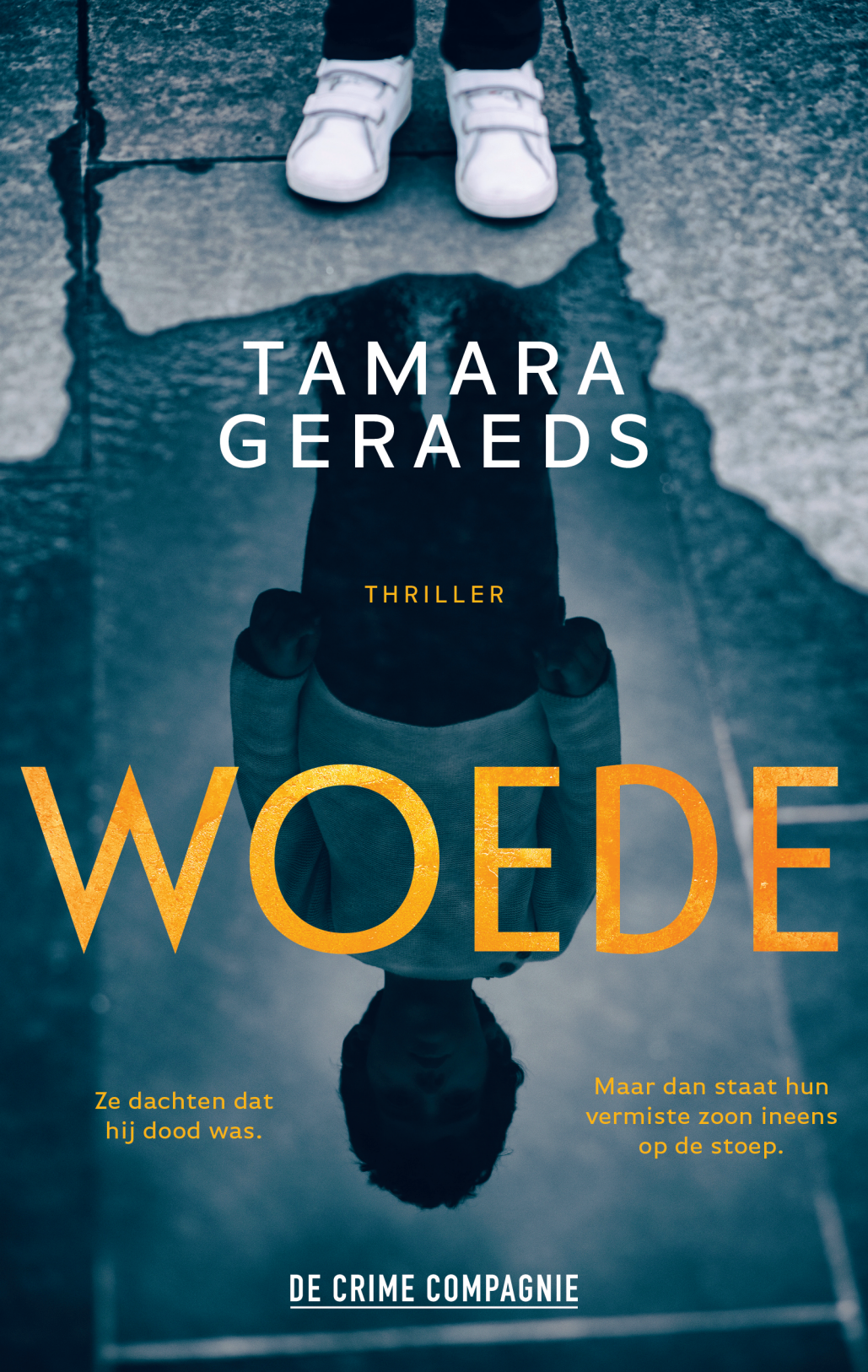

TAMARA
GERAEDS

THRILLER

WOEDE

Ze dachten dat
hij dood was.

Maar dan staat hun
vermiste zoon ineens
op de stoep.

DE CRIME COMPAGNIE

HOOFDSTUK 1

Myrna

Ik ben in gedachten verzonken als ik hem zie, bezig met wat er morgen op het menu moet staan.

Hij beweegt in mijn ooghoek. Een spring-in-'t-veld, precies zo-als ik me hem herinner.

Even denk ik dat hij me om de hals wil vliegen. Ik draai me al om, mijn armen schuiven als vanzelf uit elkaar.

Hij schiet langs me heen en werpt een verbaasde blik over zijn schouder.

Ik glimlach, met natte ogen. Hij is het. Zijn haar is iets lichter dan toen, door de zon misschien. Hij is flink gegroeid. Maar hij is het.

'Robin.' Ik fluister het, want mijn stembanden werken maar op halve kracht. Een brok emotie drukt het geluid terug.

Een seconde lang aarzelt hij. Hij remt af en bestudeert fronsend mijn gezicht. Herkent hij me nog?

Ik zet een stap naar hem toe en stoot daarbij tegen mijn karretje, dat op zijn beurt tegen het rek naast me botst. Met een hoop geratel en gebonk stuiteren blikjes erwten op de grond.

Robins mond opent zich. Een rij witte tanden verschijnt. Hij schatert het uit en schiet dan de hoek om.

Mijn armen zijn zwaar. Ongemerkt heb ik ze al die tijd omhooggehouden.

‘Wacht!’ roep ik. Ik probeer mijn voeten in beweging te krijgen, maar ze gehoorzamen niet.

Pas als ik naar beneden kijk, lijken ze te begrijpen wat ik wil.

‘Wacht! Robin!’ Ik sprint langs de schappen, de hoek om.

Hij staat uitbundig te praten tegen een jongen van zijn leeftijd, die hard meelacht. Hij ziet er gelukkig uit, godzijdank. Mijn hart knijpt samen van opluchting en mijn mondhoeken gaan omhoog.

Zo rustig mogelijk stap ik op hem af.

Hij onderbreekt zijn verhaal en kijkt me verbaasd aan met zijn chocoladebruine ogen.

‘Je ziet er goed uit,’ zeg ik, terwijl ik mijn armen stijf langs mijn lichaam druk, zodat ze niet uit zichzelf om zijn nek vliegen. ‘Met wie ben je hier?’

Hij knijpt zijn ogen argwanend samen. ‘Met mijn moeder.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Je hoeft tegen mij niet te liegen. Alles komt goed nu.’

Het vriendje trekt hem aan zijn mouw. ‘Kom, Brent, dat mens spoort niet.’

Robin blijft staan. Zijn blik laat mij geen moment los. Zijn glimlach heeft plaatsgemaakt voor een bezorgde, ietwat terughoudende frons. ‘Gaat het wel goed met u? Kan ik iemand voor u bellen?’

Zie je wel, hij is het. Hij was altijd al zo sociaal, zo meelevend. ‘Alles is prima, lieverd. Ik heb je eindelijk gevonden.’

‘Eh...’ Hij werpt een blik achter zich, waar een vrouw met hetzelfde donkere, steile haar als ik langzaam aan komt lopen. Ze zou zo voor zijn moeder kunnen doorgaan. Nu begrijp ik waarom er nooit iemand alarm heeft geslagen.

‘Kom nou mee,’ zeurt het vriendje, nogmaals aan Robins mouw trekkend.

‘Dat hoeft niet meer,’ zeg ik op geruststellende toon. ‘Robin kan mee naar huis.’ Mijn ogen schieten van mijn zoon naar de vrouw. Elk moment kan ze in de gaten krijgen wie ik ben. Elk moment

kan ze Robin grijpen en zich uit de voeten maken. Dat mag ik niet laten gebeuren.

Ik steek mijn hand uit. 'Ga je mee? Iedereen wacht op je.'

Hij zet een stap achteruit. 'Wie dan?'

'Papa, Daan, Sofie en Tarzan. Ze zullen zo blij zijn je te zien.'

Robin schudt zijn hoofd en zet nog een stap bij me vandaan. Een steek gaat door mijn borst. Hij kent me niet meer. Dit is waar ik altijd al bang voor was.

'Kan ik u ergens mee helpen?' De vrouw is dichterbij gekomen en kijkt me vriendelijk aan. 'Zoekt u iets?'

Mijn geduld raakt op, maar ik wil Robin niet bang maken. Hij heeft al genoeg meegemaakt.

Ik klem mijn tanden op elkaar om het niet uit te schreeuwen. 'Ik wil mijn zoon terug.'

'Uw zoon? Is hij weggelopen?'

'Weggelopen?' Ik spuug het woord in haar gezicht. 'Nee, hij is niet weggelopen.' Mijn handen ballen zich tot vuisten. 'Jij hebt hem meegenomen.'

Nu begrijpt ze het. En ze reageert snel, maar niet snel genoeg. Ik heb jaren gehad om me hierop voor te bereiden. Om te bedenken wat ik zou doen. Om te leren mezelf te verdedigen, of zelfs de aanval te kiezen.

Ze wil zich uit de voeten maken en zet haar boodschappenkar in als blokkade. Maar nog voordat ze zichzelf tussen mij en mijn zoon in heeft kunnen manoeuvreren, ben ik naar voren gesprongen en heb ik haar tegen de grond gewerkt. Ze schopt en slaat om zich heen, maar ik heb haar in een stevige houdgreep.

'Rennen, Robin!' roep ik. 'Ren naar huis, daar ben je veilig!'

Hij staart me met open mond aan. Zijn blik glijdt naar de spartelende vrouw in mijn armen.

'Alsjeblieft,' smee ik. 'Vertrouw me.'

Eindelijk draait hij zich om en stuift weg. Ik hoor hem roepen: 'Help! Iemand, help!'

Opgelucht haal ik adem. Tranen duwen zich ongeremd naar buiten en druppen op het haar van de vrouw.

‘Laat me los!’ schreeuwt ze. ‘Ben je helemaal gek geworden?’

‘Praat me niet over gek,’ sis ik haar toe. ‘Jij hebt me mijn zoon afgepakt. Daar zul je voor boeten.’

‘Hé!’ roept iemand achter me. Een man in een donkerblauw pak met een lichtblauwe bovenkant schuifelt voorzichtig dichterbij, een wapenstok in de aanslag. Een handhaver. Hij moet op de commotie af zijn gekomen. ‘Wat is hier aan de hand?’

‘Ze sprong zomaar boven op me,’ hijgt de vrouw.

Ik trek mijn arm wat strakker om haar nek. ‘Hou je mond.’ Met mijn been pin ik de hare vast op de grond. Als ik opkijk, staat de handhaver naast ons. Hij haalt een busje pepperspray tevoorschijn.

‘Laat haar los, mevrouw. Ik wil u geen pijn doen.’

‘Ik wil haar best loslaten, maar dan moet u me beloven dat u haar niet laat ontsnappen.’

Hij knikt vriendelijk. ‘Niemand vertrekt voordat dit is opgehelderd. De politie is al gebeld.’

‘Mooi,’ zeggen de vrouw en ik in koor.

De handhaver steekt zijn vrije hand naar me uit. ‘Laat haar maar los. Ze gaat nergens naartoe.’

‘Ze heeft mijn zoon ontvoerd,’ fluister ik.

Zijn blik verplaatst zich naar de vrouw, die probeert haar hoofd te schudden.

‘Niet waar,’ murmelt ze.

De handhaver wenkt naar een collega die aan mijn andere kant is verschenen. ‘Jullie blijven allebei hier tot de politie er is.’

Ik ontspan mijn armen. ‘Graag.’

De vrouw krabbelt haastig overeind en Robin vliegt haar in de armen, terwijl hij mij over haar schouder nauwlettend in de gaten houdt. Mijn hart bonkt pijnlijk tegen mijn ribben. Hij is erger gehersenspoeld dan ik dacht.

Een halve minuut later marcheren er twee agenten het gangpad in, hun handen boven hun wapens. Een van hen ken ik.

‘Mevrouw De Wit,’ zegt ze. Er klinkt een zucht door in haar woorden.

‘Agent Lauwen,’ knik ik terug. Ik draai mijn hoofd terug naar de handhaver. ‘Zij kan mijn verhaal bevestigen.’

Vragend kijkt de handhaver naar de agente.

‘Laten we even in het kantoor van de manager gaan zitten,’ zegt Lauwen, terwijl ze haar lange bruine haren in een knot draait.

HOOFDSTUK 2

Myrna

De handhaver gaat voorop. Elke twee stappen kijk ik achterom om me ervan te verzekeren dat Robin er nog is. Hij is zo knap geworden. Nog knapper dan hij al was. Zijn haar is kortgeknipt, maar het staat hem goed. Hij is nog net zo trouw als vroeger, maar nu aan de verkeerde.

Dat komt wel weer goed, spreek ik mezelf moed in.

Agent Lauwen wijst me een stoel aan en de vrouw gaat met Robin aan de andere kant van het bureau zitten. De handhavers worden weggestuurd. Ze druipen na enig aandringen af, duidelijk nieuwsgierig naar hoe dit zich verder gaat ontwikkelen.

Lauwen neemt plaats op de bureaustoel en kijkt ons een voor een aan. Daarna bestudeert ze Robin. ‘Jongeman, kun je vertellen waar je geboren bent?’

Hij kijkt naar zijn ‘moeder’ voor bevestiging en pas als ze ‘toe maar’ zegt, geeft hij antwoord. ‘In Roermond, mevrouw.’

Ik glimlach om zijn beleefdheid. Aan zijn foutieve antwoord besteed ik geen aandacht. Ik had niet anders verwacht dan dat zijn herinneringen gemanipuleerd zouden zijn. Je kunt een kind alles wijsmaken.

‘En hoe oud ben je?’ vraagt Lauwen.

‘Twaalf.’

De agente draait haar hoofd naar mij toe.

Ik haal mijn schouders op. *Ook dat kan hem verteld zijn. Of hij elf of twaalf is, is niet te zeggen.*

Gelukkig gaat Lauwen over op de belangrijkere vragen. 'Woon je in Maastricht?'

De jongen knikt. 'Sinds vorige week.'

'Ben je weleens eerder in Maastricht geweest?'

Hij werpt een aarzelende blik op de vrouw.

'Probeer zelf te antwoorden,' benadrukt Lauwen.

'Ik denk het niet,' zegt Robin.

'Hij is het vergeten,' zeg ik, voor ik mezelf tegen kan houden. 'Zijn herinneringen zullen wel terugkomen als hij thuiskomt.'

Lauwen heft streng haar hand.

'Sorry,' mompel ik.

Ze gebaart naar de vrouw. 'Heb je altijd bij deze vrouw gewoond?'

'Bij mama?' Robins woorden trekken grote halen in mijn ziel. 'Ja.'

'Kun je je iets herinneren van toen je een jaar of vijf, zes was? Noem maar iets, maakt niet uit wat. Iets wat je samen met mama deed.'

Hij aarzelt niet eens. De verhalen zijn er goed ingeramd. 'Ze las me altijd voor, uit *Jip en Janneke*. En later boeken van Roald Dahl.'

Ik stuif overeind. 'Wat een onzin! Ik las die boeken aan je voor, ik en papa!'

Robin krimpt ineen. De hand van de vrouw schiet naar Robins arm.

'Blijf van mijn kind af!' gil ik.

De tweede agent duikt naar voren en duwt me niet al te zachtzinnig terug in de stoel. 'Rustig aan.' Hij blijft naast me staan, als een bewaker van Buckingham Palace, doodstil maar alert, zijn hand op zijn wapen.

Lauwen wendt zich tot de vrouw. 'Hebt u een geboorteakte van uw zoon?'

De vrouw fronst. 'Van Brent?'

Ik moet me inhouden om niet weer op te springen. Mijn spieren spannen zich aan en ik tik met mijn voet op de grond om de druk eraf te halen.

'Nee, maar zijn geboorte staat wel in ons trouwboekje geregistreerd.'

'Kan iemand dat hierheen brengen?'

'Wat, nu?'

Lauwen vertrekt geen spier. 'Graag. Tenzij u zin hebt om mee te gaan naar het bureau.'

De vrouw begint in haar tas te rommelen. 'Dit is toch niet te geloven. Alsof ik niets beters te doen heb.' Ze vist haar mobiele telefoon tussen alle rotzooi uit en begint ongeduldig over het scherm te vegen. Al snel hoor ik een hoge stem opnemen. De vrouw kapt het geratel af, met een simpel: 'Luister, kun je even iets voor me doen? Het heeft haast.'

De stem valt stil.

'In de rechterlade van ons dressoir ligt ons trouwboekje. Kun je dat gaan halen en zo snel mogelijk naar de Jumbo brengen?'

Ze zucht en werpt me een boze blik toe, die ik vakkundig beantwoord. 'Dat is een lang verhaal. Graag. Dank je wel.'

Ze hangt op en kijkt Lauwen aan. 'Mijn buurvrouw komt er zo aan.'

De agente knikt vriendelijk. 'Fijn.' Ze richt zich tot de andere agent. 'Kunnen we ondertussen iets te drinken krijgen?'

Hij kijkt mij doordringend aan en ik laat mijn wenkbrauwen omhoogwippen alsof ik hem niet begrijp. Maar hij laat zich niet voor de gek houden. 'Blijft u hier netjes zitten, mevrouw De Wit? Anders zullen we u moeten arresteren.'

Ik blaas mijn pony opzij. 'Ik ben niet degene die u moet arresteren.'

'Dat zullen we dan vanzelf zien,' reageert hij kortaf. 'Zult u zich tot die tijd gedragen?'

Bijna gooi ik een 'ja, pap' in zijn richting, maar ik kan me inhouden. 'Geen probleem.'

De agent vraagt wat iedereen wil drinken en verlaat het kantoor.